

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **S. Y.**, zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 8. 2014, č. j. CPR-4833-2/ČJ-2014-930310-C235, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2014, č. j. 1 A 45/2014 – 26, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 13. 3. 2014, č. j. KRPA-98809-16/ČJ-2014-000022, uložila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, žalobkyni správní vyhoštění a zároveň stanovila dobu jednoho roku, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Policie k tomu přistoupila na základě § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť stěžovatelka neměla platné oprávnění k pobytu na území České republiky.

[2] Odvolání žalobkyně proti zmíněnému rozhodnutí zamítla žalovaná rozhodnutím ze dne 22. 8. 2014, č. j. CPR-4833-2/ČJ-2014-930310-C235, a napadené rozhodnutí potvrdila.

[3] Rozhodnutí žalované žalobkyně napadla žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 21. 10. 2014, č. j. 1 A 45/2014 – 26, zamítl. Ztotožnil se zjištěním správních orgánů v tom, že žalobkyně na území České republiky pobývala bez platného oprávnění k pobytu.

[4] Proti rozsudku městského soudu nyní žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí kasační stížností.

[5] V blanketní kasační stížnosti stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku této stížnosti. K důvodům pro přiznání odkladného účinku stěžovatelka uvedla, že v případě vykonání správního rozhodnutí o vyhoštění jí hrozí závažná újma v procesních právech a vyhoštění bude mít zcela zásadní dopady do jejího života. V tomto smyslu odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2013 –

37, a usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100. Stěžovatelka tedy míní, že vyhoštěním by jí byl závažným způsobem ztížen přístup k soudu a zejména možnost účastnit se jednání ve vlastní věci. Stěžovatelka dále uvedla, že nucený návrat by pro ni znamenal nenahraditelnou újmu, naopak přiznání odkladného účinku se nedotkne práv třetích osob ani není dle jejího názoru v rozporu s veřejným zájmem.

[6] Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřila v tom smyslu, že s ním nesouhlasí. Nic bližšího neuvedla.

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku vyšel z následující právní úpravy:

Dle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se použije přiměřeně.

Dle § 73 odst. 2 s. ř. s. „soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“

Dle § 73 odst. 3 s. ř. s. „přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.“

[8] Obecně lze konstatovat, že v návrhu na přiznání odkladného účinku je nutno uvést dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že v důsledku napadeného rozhodnutí (jehož systace by bylo přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti dosaženo) hrozí účastníkovi nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a vysvětlení, v čem spočívá tato újma a její rozsah. Vylíčení podstatných skutečností musí svědčit o tom, že negativní následek, který je spojován s napadeným rozhodnutím městského soudu, by značil výše vymezenou újmu. Tyto skutečnosti potom musí být vylíčeny takovým způsobem, aby z nich byl Nejvyšší správní soud schopen jednoznačně tvrzenou újmu dovodit a byl schopen posoudit, zda takto tvrzená újma vyhovuje újmě vymezené v § 73 odst. 2 s. ř. s. Neunese-li ten, kdo přiznání odkladného účinku navrhuje, takto vymezené břemeno tvrzení, tj. předně není-li v návrhu dostatečně specifikovaným způsobem uvedeno, v čem tvrzená újma spočívá, nemůže být návrh na přiznání odkladného účinku úspěšný. Nejvyšší správní soud zde připomíná, že není oprávněn ani povinen v daném ohledu nahrazovat činnost navrhovatele a vznik újmy na jeho straně jakkoli dovozovat či např. ze spisu dohledávat informace, které by upřesnily jinak nekonkrétní a nedostatečně odůvodněný návrh.

[9] Stěžovatelka v návrhu na přiznání odkladného účinku blíže nespecifikovala svá tvrzení o dopadu rozhodnutí do svého rodinného a soukromého života ani své majetkové poměry a náklady na opuštění České republiky. Bez bližší konkretizace přitom není zřejmé, zda tyto skutečnosti mohou pro stěžovatelku vzhledem k jejím individuálním poměrům značit újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s.

[10] Za zásadní však Nejvyšší správní soud považuje to, že pro výkon stěžovatelčina ústavního práva na spravedlivý proces může být nezbytné, aby stěžovatelka mohla zůstat na území České republiky do skončení řízení o její kasační stížnosti. Byť je stěžovatelka v tomto řízení zastoupena advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd. Nejvyšší správní soud tedy v případě stěžovatelky spatřuje újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. spojenou s nuceným opuštěním území České republiky v možném dotčení stěžovatelky ve výkonu jejího práva na spravedlivý proces. Z tohoto důvodu přiznává § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění odkladný účinek ze zákona (s výjimkou případů vyhoštění cizince z důvodu ohrožení bezpečnosti státu) a není důvod, proč by obdobnou možnost zůstat na území České republiky neměl mít vyhošťovaný cizinec i po dobu následného řízení o kasační stížnosti.

[11] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že v daném případě shledal příčinnou souvislost mezi právními účinky žalobou napadeného rozhodnutí a možným vznikem újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. pro stěžovatelku.

[12] Dále Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal, že by přiznáním odkladného účinku byla dotčena práva třetích osob nebo že by jeho přiznání bylo v daném případě v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se do pravomocného skončení řízení o kasační stížnosti pozastavují účinky napadeného rozsudku městského soudu. V nynějším případě to znamená, že se obnovuje odkladný účinek, který byl na základě § 173 odst. 2 zákona o pobytu cizinců spojen se žalobou k městskému soudu proti rozhodnutí žalované. Jedním z účinků napadeného rozsudku městského soudu totiž bylo dle § 73 odst. 2 s. ř. s. skončení odkladného účinku, který byl spojen se žalobou k městskému soudu. Tento účinek rozsudku městského soudu se přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti pozastavuje až do skončení řízení o kasační stížnosti.

[14] Závěrem je třeba zdůraznit, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti není jakýmkoli způsobem ze strany Nejvyššího správního soudu předjímáno rozhodnutí o samotné kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. prosince 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu